

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 247.

Elleve Session.

70de Møde.

Torsdagen den 22de Marts Kl. 1.

(Fortsat.)

Sjæbning (fortsat): Skulde der have været udfikstet for Nøms, da burde det være skeet efter en speciel Lov, der var afpasset efter de der bestaaende Forhold; jeg troer, at det slet ikke skulde være skeet der, thi det var ikke nødvendigt med Hensyn til den Deel af Forbudsmonnet, som de dreve i Nærheden af deres Steder, eller dreve som Algerland; men dette ligger nu ikke for; det er forbi. Spørgsmaalet er nu: Skal man lade den Deel af Befolkningen, som de Andre igjennem denne Anvendelse af Loven have undertrykket og maaskee forarmet, være uden Understøttelse, eller skal man give Understøttelse? De, som frivilligt ere gaaede ind paa Sagen, som have bidraget til at tiltvinge sig denne Afgjørelse, maae vide, hvad de have gjort, de maae erkjende, at det er ligesaa fornuftigt i sig selv, som rigtigt og gavnligt, og have de ikke det, saa maae de bære Følgerne deraf og derved lære for Fremtiden at blive saa meget mere forstantige. Det ærede Medlem har hentydet til Lydighed under Loven; ja, Lydighed under Loven er god, men det ligger i Underkastelsen, ikke i Erkjendelsen; den, som ikke erkjender Lovens Fornuft, underkaster sig den, men han handler ikke, som om han erkjendte den, og den, som søger at benytte Loven i den Retning, som ligger for hans Billie, tager Følgerne af denne Afbenyttelse af Loven, bærer

dens Byrder og tager dens Fordele. Naar vi her sætte Regjeringen istand til at give Understøttelse til dem, som ønskede Udfikningen, saa give vi en Belønning til dem, der arbejde paa at undertrykke deres Næste saa meget som de kunne, ved Hjælp af Loven, der har en grimme ringe Afspasning efter de Forhold, hvori de Vedkommende leve; det skulle vi ikke gjøre; vi kunne lade være at give Nogetsomhelst, og det kunde maaskee være det Retteste, thi det ligger aldeles udenfor Ordenen at give Noget, men give vi Noget, sætte vi Regjeringen istand til at give Alle, saa komme vi ikke til at haandhæve det, som er det Naturlige, at Landvæsenkommisfairerne, hvor de blive anvendte, gjøre sig, fremfor noget Andet, alvorlig Flid for at see, hvorledes de bestaaende Forhold ere, og undersøge, hvorvidt Loven under de bestaaende Forhold forstandigtvis kan gives Anvendelse eller ikke. Det, at sige, at Loven her kan gives Anvendelse efter den Betydning, som er lagt i den, dertil behøves ingen Landvæsenkommisfairer, thi dette kan ganske simpelt afgjøres ved en simpel Kjendelse; men derimod at sige: Her passer Loven slet ikke, her vilde det være et Tyranni at anvende den, er det, som Landvæsenkommisfairerne skulle gjøre under Forhold af denne Art. Landvæsenkommissionerne skulle netop mægle imellem Lovens Ubrugbarhed og Forholdenes sande Bessaffenhed; men jeg skal ikke længere holde mig til dette Forslag. Jeg skal være meget villig til at forlade den Bestemmelse, at der skal gives 600 Rd., og stemme for, at der slet Intet gives, thi det er det Simple og Rigtigste, og der vil saa ikke gives noget slet